

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.248/2024/16. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. év március hó 25. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés bűntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2024. június 18. napján kihirdetett 15.B.402/2022/72. számú ítéletét megváltoztatja.

A szabadságvesztés tartamát 2 (kettő) évre enyhíti, egyben végrehajtását 5 (öt) év próbaidőre felfüggeszti, melynek idejére a vádlott pártfogó felügyeletét rendeli el.

A közügyektől eltiltást mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott személyazonosító okmányának száma: okmányszám2.

Köteles a vádlott a másodfokú eljárásban felmerült 36.200 (harminchatezer-kettőszáz) forint bűnügyi költséget az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. év június hó 18. napján kihirdetett 15.B.402/2022/72. számú ítéletében Terheltl vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat], amiért őt 3 év szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, amelyből a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az elsőfokú bíróság beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe, továbbá rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyak további sorsáról akként, hogy azok lefoglalást megszüntette és egy részük megsemmisítését rendelte el, míg másokat Terheltl vádlottnak kiadott. A bűnösnek kimondott terheltet kötelezte a büntügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott büntethetőséget kizáró okból – jogos védelem címén – történő felmentésért, míg védője a tényállás téves megállapítása és enyhébb minősítésű testi épség elleni bűncselekmény megállapításáért, továbbá a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.538/2024/3. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékokat megvizsgálta, amelynek eredményeként mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást, amely mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben meghatározott megalapozatlansági okoktól, így felülbírálatra alkalmas. A Fővárosi Törvényszék indokolási kötelezettségének is eleget tett a szükséges mértékben és az általa megállapított tényállás alapján okszerű következtetést vont a vádlott bűnösségére, továbbá a cselekmény jogi minősítése is törvényes. Az ügyészi álláspont szerint a mérlegeléssel helyesen megállapított történeti tényállástól eltérő tényállás megállapítására és a bizonyítékok újraértékelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség, ezért sem a jogos védelem címén történő felmentésre, sem pedig a cselekmény enyhébb minősítésére irányuló fellebbezés nem vezethet eredményre. A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság helyesen és hiánytalanul vette számba a bűnösségi körülményeket, amelynek eredményeként olyan büntetést szabott ki, amely tükrözi az elbírált bűncselekmény tárgyi súlyát, és megfeleltethető a vádlott személyében rejlő magasabb társadalomra veszélyességnek. Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[4] A vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában azt hangsúlyozta, hogy a törvényszék ítélete álláspontja szerint is megalapozott, az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabályt nem sértett. Ugyanakkor azonban annak a meggyőződésének adott hangot, hogy a vádlott az általa elsőként okozott sérülést közvetlenül megelőzően egyfajta megtámadott helyzetben volt, és mind a sértett ittassága és bódult állapota, valamint a vádlott ugyancsak ittas állapota nagyban közrejátszott a kialakult sérülések létrejöttében. Kiemelte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság részben mérlegelés útján, részben a szakértői vélemények alapján tudta csak megállapítani az elkövetés eszközét és ennek megállapítását követően annak feltételezett használóját. Véleménye szerint a tényállás legalább annyiban kiegészítésre szorul, hogy a sértett és a vádlott közötti vitának, veszekedésnek nem a vádlott, hanem a sértett volt a provokálója, kezdeményezője. A vádlott a sértett provokációját követő bántalmazás eredményeként – védekezésül – vette elő az ollót, jóllehet ezt követően már nem kizárhatóan túllépett a jogos védelmi helyzetén. Felhívta még a másodfokú bíróság figyelmét arra is, hogy miután Terheltl vádlott távozott a bűncselekmény

helyszínéül szolgáló lakásból, ő maga hívta fel a 112 hívószámú segélykérő vonalat és részletesen elmondta a történeteket, ami azt támasztja alá, hogy saját magát is sértettnek, megtámadottnak érezte és ezért is kért segítséget a rendőrségtől. Erre figyelemmel szorgalmazta a védő a büntetés enyhítését még arra az esetre is, amennyiben a vádlott nem volt jogos védelmi helyzetben. A vádlott bűnösségének megállapítása esetén nyomatékos enyhítő körülményként kérte értékelni a nagyfokú sértetti közrehatást, amelyet az elsőfokú ítélet történeti tényállása is rögzített. A védő jogi álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelő súllyal enyhítő körülményként a vádlott részbeni beismerő nyilatkozatát és a jelentős sértetti közrehatást, noha e körülmények mindenképpen indokolják a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés enyhítését.

[5] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéseket nyilvános ülésen bírálta el a Be. 599. § (1) bekezdésében írtak alapján.

[6] A másodfokú bíróság nyilvános ülésén a vádlott védője az írásbeli fellebbezésében foglaltakkal egyezően nyilatkozott.

[7] Az ítéltábla a fellebbezések érdemi elbírálását megelőzően a felülbírálat terjedelmében foglalt állást, melynek eredményeként megállapította, hogy az teljeskörű a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésében írtakra figyelemmel.

[8] A védelmi fellebbezések a büntetés enyhítését célzó részükben alaposak.

[9] A másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta és nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna. A törvényszék a 2023. év szeptember hó 8. napját követően legközelebb 2024. év június hó 18. napján tartott érdemi tárgyalást, mely időpontok között több, mint hat hónap telt el. Erre figyelemmel helyesen alkalmazta a Be. 518. § (3) bekezdésében foglaltakat, amely szerint a tárgyalást ismétlés nélkül lehet folytatni, ha tanács összetételében nem történt változás, egyébként a tárgyalást meg kell ismételni. Ha a korábbi tárgyalási határnap óta hat hónap eltelt, a tárgyalást az ügyész, a vádlott vagy a védő indítványára meg kell ismételni. A bíróság a tárgyalást a tárgyalás korábbi anyaga lényegének ismertetésével ismétli meg. A 72. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvből megállapítható, hogy a bíróság észlelte a több mint hat hónapos időmúlást, ezért nyilatkozta az ügyészt, a vádlottat és a védőt, hogy kérik-e a tárgyalás megismétlését. Az érintettek egybehangzóan úgy nyilatkoztak, hogy azt nem kérik, így a bíróság törvényesen állapította meg, hogy a tárgyalás folytatásának nincs akadálya. Ugyanebben a jegyzőkönyvben nem került feltüntetésre az ügyész neve, azonban a jegyzőkönyvből megállapítható, hogy azon az ügyész részt vett, mert ezen a tárgyaláson perbeszédet mondott és az ítélet rendelkező részének kihirdetését követően a jogorvoslat tárgyában is nyilatkozott. Ezért tehát fentiek vonatkozásában sem történt eljárási szabálysértés, amely esetlegesen hatályon kívül helyezést vont volna maga után.

[10] A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének a lehető legszélesebb körben eleget tett, meghallgatta a vádlottat és a tanúkat, felolvasta az időközben elhunyt sértett nyomozati vallomását, értékelési körébe vonta az okirati bizonyítékokat és a tárgyalás anyagává tette a különböző szakterületekhez tartozó szakértők véleményét, majd ezek

részletes és alapos elemzésével, mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló és az általa beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is megvizsgálta, egymással összevetette, majd értékelte. A mérlegeléssel megállapított történeti tényállás feltárása során elemző részletességgel adott számot az egyes bizonyítékok összevetéséről és részletesen indokolta az azokból levont következtetéseit. A másodfokú bíróság számára is meggyőzően indokolta meg, hogy a több szóba jöhető elkövetési eszköz közül, miért azt állapította meg, hogy a narancssárga nyelű ollóval okozta Terhelt1 vádlott a sértett sérüléseit. E megállapítását nem kizárólag a vádlott e körben tett beismerő vallomására, hanem más tanúk nyilatkozataira és nem utolsósorban az orvosszakértői véleményre alapozta, egyben indokoltan és logikusan vetette el, hogy miért nem a sértett állítását fogadta el arra vonatkozóan, hogy az elkövetés eszköze a lakásban fellelt kenőcs volt. Kétségtelen tény, hogy a kenőcsen a sértettől származó vért mutatott ki a szakértői vizsgálat, azonban a sértett ebbéli állításán kívül más bizonyíték nem szolgált arra, hogy a kenőcs volt az elkövetés eszköze, mi több a vérrel szennyezett kenőcs vonatkozásában az orvosszakértő kategorikusan úgy nyilatkozott, hogy a sértettnél leírt, a mellüreget megnyitó szúrt sérülés okozására a szóban forgó kés nem alkalmas. Ezért nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az erre vonatkozó valamennyi bizonyíték összevetése és értékelése során arra a következtetésre jutott, hogy a vádlott sértettl sértettnek az ollóval okozta a közvetlen életveszélyes sérülést.

[11] A vádlott és a védő jogos védelmi helyzetre történő hivatkozását nem tartotta alaposnak a másodfokú bíróság. A vádlott védekezésének kezdettől fogva szerves részét képezte az önvédelem, amelyet azonban a törvényszék indokoltan elvetett. Ítéletének [69]-[70] bekezdéseiben részletesen számot adott arról, hogy Terhelt1 jogos védelmi helyzetre történő hivatkozását miért nem fogadta el, az ott kifejtettekkel a másodfokú bíróság is egyetért. A rendelkezésre álló adatok és az elsőfokú bíróság által megállapított, így a másodfokú eljárásban is irányadó tényállásból az szűrhető le, hogy a veszekedést néhai sértettl sértett kezdeményezte, amikor lényegében ok nélkül vitát provokált a vádlottal, amely azonban eldurvult, tettegességgé fajult. Nem merült fel olyan adat, hogy a sértett bármilyen eszközös támadást intézett volna a vádlott ellen, arról nem beszélve, hogy sértettl meglehetősen ittas állapotban volt. A tanúk lényegében egybehangzóan állították azt, hogy kizárólag a vádlottnál volt szúró-vágó eszköz és ezt a ténytet maga Terhelt1 is megerősítette. A verbális veszekedés, vitatkozás önmagában természetesen nem adott alapot a vádlottnak az olló használatára, ezért a jogos védelmi helyzet – mint büntethetőséget kizáró ok – fel sem merülhetett Terhelt1 javára. Kiemelendőnek tartja az ítéltábla, hogy az olló használatát és azzal a sértett vállának megsebzését maga a vádlott sem vitatta, mindössze azt tagadta, hogy a közvetlen életveszélyes sérülést ő okozta. Erre vonatkozóan azonban rendelkezésre álltak a tanúvallomások és a sértett nyilatkozata, és e tekintetben a tényeknek megfelelően idézte az elsőfokú bíróság sértettlnek tanú3 irányába tett felkiáltását, amely szerint: „Ez a kurva megszúrt!”. Tekintettel arra, hogy az elkövetés időpontjában a vádlott volt az egyetlen nő a lakásban, az olló csak nála volt, a sérülések pedig kivétel nélkül egyazon eszköztől származtak a szakértői vélemény szerint, így az elkövető minden kétséget kizáróan csakis Terhelt1 lehetett. Ilyen körülmények között a felmentésre irányuló védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre.

[12] A törvényszék az általa hibamentesen és helyesen megállapított történeti tényállás alapján – a bizonyítékok mérlegelésnek eredményeként – okszerű következtetést vont a vádlott bűnösségére és a cselekmény anyagi jogi minősítése is helytálló. A vádlott azzal a magatartásával, hogy a sértettet mellkason szúrta és a szúrás megnyitotta a sértett mellüregét,

amivel sértettnek részleges légmellet okozott, ezzel megvalósította a Btk. 164. § (1) bekezdésében megfogalmazott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetést.

[13] A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen sorolta fel a vádlott javára szóló enyhítő és a terhére értékelendő súlyosító körülményeket, azonban azok egyfelől némi pontosításra, másfelől kisebb kiegészítésre szorulnak. A súlyosító körülmények közül a másodfokú bíróság mellőzte a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetést, mert a vádlott erkölcsi bizonyítványából kiviláglik, hogy kizárólag az az egy büntetése volt, amelyet az elsőfokú bíróság az ítéletében feltüntetett. E szerint a vádlottat a Budai Központi Kerületi Bíróság a 2019. év december hó 4. napján kelt és a 2020. év január hó 23. napján jogerős 8.Bpk.1648/2019/2. számú büntetővégzésével 200 óra közérdekű munkára ítélte kábítószer birtoklásának vétsége miatt. Ezt követően a vádlott ellen más büntetőeljárás nem indult. Ezért helyesen nem a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetést kellett a vádlott terhére súlyosító körülményként értékelni, hanem azt a tényt, hogy Terheltl mindössze néhány hónappal a jogerős elítélését követően valósította meg az újabb – jelen ítélettel elbírált – bűncselekményét.

[14] Az elsőfokú bíróság által helyesen rögzített tényállás alapján az is megállapítható, hogy a vádlotti magatartáshoz jelentős mértékben hozzájárult a sértett kezdeményező szerepe, provokációja, hiszen a rendelkezésre álló adatok alapján néhai sértettl kötött bele a vádlottba. E sértetti magatartást, mint a bűncselekmény elkövetését jelentős mértékben elősegítő közrehatást, nyomatékos enyhítő körülményként értékelte az ítéltábla. További enyhítő körülményként vette számba az elsőfokú ítélet kihirdetésétől eltelt időmúlást, csak úgy, mint azt a körülményt, hogy a bűncselekmény megvalósítása óta eltelt öt évben a vádlott ellen nem indult újabb büntetőeljárás, amely tény abba az irányba mutat, hogy korábbi életmódjával felhagyott.

[15] A megváltozott bűnösségi körülményekre, elsősorban az enyhítő körülmények számára és túlsúlyára figyelemmel a másodfokú bíróság lehetőséget látott a szabadságvesztés tartamának enyhítésére, ezért a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékét 2 évre enyhítette. Ezzel párhuzamosan a szabadságvesztés végrehajtását felfüggesztette, mert úgy ítélte meg, hogy Terheltl vádlott esetében a szabadságvesztés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető a Btk. 85. § (1) bekezdése alapján. A próbaidő tartamát a Btk. 85. § (2) bekezdésében meghatározott keretek között a maximális öt évben határozta meg, mert ezt az időtartamot ítélte elegendőnek és egyben szükségesnek a büntetési célok érvényre juttatása érdekében.

[16] A szabadságvesztés büntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése mellett az ítéltábla mellőzte a közügyektől eltiltás alkalmazását, tekintettel arra, hogy a Btk. 61. § (1) bekezdése értelmében e mellékbüntetést csak végrehajtandó szabadságvesztés mellett lehet kiszabni.

[17] A Btk. 69. § (1) bekezdés e) pontja értelmében pártfogó felügyelet rendelhető el a szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejére, ha annak eredményes elteltéhez az elkövető rendszeres figyelemmel kísérése szükséges. Az ítéltábla álláspontja szerint Terheltl vádlott

érdekét szolgálja a pártfogó felügyelet, mert ezzel az intézkedéssel garantálható, hogy a próbaidő valóban eredményesen fog eltelni.

[18] A Btk. 70. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a pártfogó felügyelet tartama azonos a feltételes szabadság tartamával, de legfeljebb öt év. Az ítéltábla e szabály figyelembevételével rendelte el a vádlott pártfogó felügyeletét, amely értelemszerűen a próbaidő végéig áll fenn.

[19] Itt hívja fel az ítéltábla Terhelt1 vádlott figyelmét, hogy a szabadságvesztés végrehajtására nemcsak akkor kerül sor, ha a próbaidő alatt elkövetett bűncselekmény miatt őt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélik, hanem a Btk. 87. § (1) bekezdés c) pontja értelmében akkor is, ha a pártfogó felügyelet magatartási szabályait súlyosan megszegi. Ezért figyelmezteti az ítéltábla Farkas terhelt1t, hogy a pártfogójával a kapcsolatot vegye fel és rendszeresen tartsa, mert ennek elmulasztása esetén az imént megjelölt következményekkel számolhat.

[20] A Btk. 102. § (1) bekezdése értelmében a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén a bíróság az ügydöntő határozatban előzetes mentesítésben részesítheti az elítéltet, ha arra érdemes, ennek vizsgálata az Alkotmánybíróság 8/2015.(IV.17.) AB. határozata alapján kötelező. A szóban forgó határozat rendelkező részének 1. pontja kimondja, hogy az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 104. § (1) bekezdése és a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 102. § (1) bekezdése alkalmazásakor az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a bíróság a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén hivatalból vizsgálja az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét, és arról az ítéletben rendelkezzen.

[21] A másodfokú bíróság a fentieknek megfelelően vizsgálta a vádlott előzetes mentesítésben részesítésének lehetőségét. A büntetett előlethez fűződő hátrányok alóli előzetes mentesítés kivételes, mérlegelésen alapuló, rendkívüli jellegű intézkedés. A szabadságvesztés büntetés felfüggesztése feltételeinek fennállása nem jelenti automatikusan az érdemesség meglétét is. Az ítélezési gyakorlat szerint az érdemesség megítélésénél az elkövető személyiségét, az életvitelét, az elkövetés körülményeit és annak indító okát összevetve kell értékelni (BJD. 9986.), de jelentősége van a terhelt által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyának és a cselekmény jellegének is (BH.1983.221.). A bíróság által a büntetés kiszabása körében már értékelt, és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését alátámasztó körülmények az érdemességet megalapozhatják (BJD.8779.), de egyben ki is zárhatják. A már értékelt körülményeknek az érdemesség vizsgálata során történő ismételt figyelembevétele, tehát a kétszeres értékelés tilalmát nem sérti. Kétségtelen, hogy az eljárás folyamán feltárt adatok szerint a terhelt személyében rejlő ok – törvénytisztelő életmódja – kedvező, továbbá a bűncselekmények elkövetése óta hosszú idő telt el, de a bűncselekmény jellege alapján, figyelemmel a vádlott bűnügyi előéletére is, az ítéltábla nem látott lehetőséget a terhelt előzetes mentesítésre.

[22] A Fővárosi Ítéltábla az eddig leírtak értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg a

törvényszék ítéletének egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. (1) bekezdésének felhívásával helybenhagyta.

[23] Az iratok tartalma alapján az ítéltábla rögzítette Terhelt1 vádlott érvényes személyazonosító okmányának számát a Be. 604. § (3) bekezdés c) pontja alapján, figyelemmel a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontjában, illetve a Be. 184. § (2) bekezdés e) pontjában írtakra figyelemmel.

[24] Az ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdése alapján – figyelemmel a Be. 574. § (1) és (2) bekezdéseiben írtakra is – kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

Budapest, 2025. március 25.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. előadó bíró, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 15.B.402/2022/72. számú ítélete – a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.248/2024/16. számú ítéletében írt változtatással – 2025. március 25. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. március 25. napján

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.

a tanács elnöke